

Gedichten kleuren mooi tussen jazzmuziek tijdens debuutbundelpresentaties in De Pletterij

'Klank is belangrijk in poëzie'

Paul Lips
dichter@telenetmail.be

Haarlem ■ Zo'n moment dat de letteren en welluidende muziek prachtig samenvallen, zoals zondagniddag in De Pletterij, dat zouden we gerust 'poëzie' mogen noemen.

Twee dichters presenteren deze middag ieder een debuutbundel. Elly Stolwijk ('Biedie de vluhtige holte') en Scott Rollins ('Grenstekens'). Laatbloeiers zijn het, totaal verschillend qua stijl. Het is zo'n middag dat je al doorwekt bent voor je de straat bent uitgeleest. Harde wind en striemende regen. Desalniettemin staamt de zaal aan de Lange Hereweg vol belangstellenden. Op het podium staat inmiddels al een ensemble te spelen: Freek Bakker (trompet), Frank Stolwijk (saxen en basklarinet), Michiel Dhont (contrabas) en Charles Huffstaadt (slagwerk). „Dus een lekker bandje", laat een mannelijke bezoeker zich ontvallen. „Je kunt horen dat ze al een tijdje samen spelen."

Zowel de ten gehore gebrachte jazzmuziek als de poëzievoordrachten staan los van elkaar, maar vormen een aantrekkelijk geheel. Elly Stolwijk is een dubbeltalent dat zowel als beeldend kunstenaar en dichter actief is. Het thema 'verlies' levert regels op als 'oud blad en wat pijnbeertjes / liggen ver spreid op het smalle pad / dorrest moeders verbeten een kind / en dan van mij is al zo lang gescheiden...'. Hier en daar experimenteert Stolwijk met klanken van bijvoorbeeld vogels ('kirk kirk kiauw kiauw') of dolfijnen, vermijdt kapitalen en laat zich inspireren door de mythische figuur Daidalos, een architect en uitvinder, die vleugels construeerde om uit gevangenschap te ontsnappen.

Debuutend dichters Elly Stolwijk en Scott Rollins in gesprek in De Pletterij.

Collega-dichteres Elly de Waard (destijds van De Nieuwe Welden in de Poëzie) raadde Stolwijk aan 'helder te schrijven', en dat een cliché zo nu en dan niet vermeden hoeft te worden. Regels in zulke heldere taal zijn te vinden in Stolwijk's 'gemanierde sonnetten', zoals ze zelf noemt. De witregels heeft ze eruit gelaten, en de laatste regel is bewust een halve, dus 'onaf'. Een mooie vorm.

Sommige dichters hebben de neiging te lang voor te dragen. Zowel de introducties van uitgever Franc Knipscheer als de interviews door journalist Peter de Rijk hebben een keurige lengte, alsook de voordrachten zelf. Scott Rollins is oorspronkelijk afkomstig van Long Island bij New York, kwam begin jaren zeventig naar Nederland om zijn horizon te verbreden en bleef hangen. Hij begon te vertalen,

kwam al in 1976 in contact met de net opgerichte uitgeverij in de Knipcheet. „Klank is voor mij heel belangrijk in poëzie", zegt hij over zijn eigen gedichten, en hoe hij vertalingen benadert. Ritme eveneens. „De druss spoele / het is een taal // Het is niet altijd / in de maan / het is net / etna of et / ruisen in..."

In een ander gedicht vergelijkt hij het schrijven van poëzie met het vangen van een vis: 'Nu maar

Foto: UNITED PHOTOS/TOMASANT KLUYVERS

dit gedicht van de baak halen / en schaatsen al voor het ontstaat...

De bundel 'Grenstekens' werd onlangs lovend gerecenseerd door Brede Kristensen in een krant op Curaçao. Uitgever Franc Knipscheer is dan ook aangenaam verrast dat Kristensen is afgezeind naar Haarlem om de bundel presentatie bij te wonen. Mooi dat Kristensen het 'eerste exemplaar' in ontvangst mag nemen.